

LBRIS

We know
books

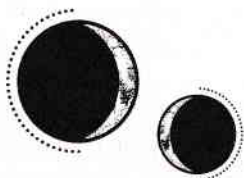
ALCHEMISED

SEN LIN YU

*Traducere din limba engleză și note
de Antonia Gîrmacea și Justina Bandol*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

CAPITOLUL 1

CÂND A VENIT, LUMINA APROAPE CĂ I-A SPINTECAT creierul.

A auzit țipete.

—Futu-i! Asta cum de mai e trează? i-a străpuns o voce agonia senzorială.

Lumina o înjunghia – o țepușă înfiptă în ochi, care-i sfredelea craniul. Ah, ochii!

S-a zbătut. Strălucirea s-a încețoșat, virând într-o parte. Pe gât i-a coborât în goană senzația de arsură a unui lichid. În urechi avea un vuiet. Degete abile i s-au înfipt în brațe, până la os, trăgând-o în sus. Aerul i-a năvălit în plămâni, provocându-i o convulsie dureroasă, în timp ce lichidul îi venea înapoi.

— Scârba asta de gel de stază! Nu pot s-o apuc cum trebuie. Fă-o să tacă! O să se înece.

I-au dat drumul și capul i s-a izbit de ceva. Măinile i s-au julit de o suprafață de piatră. A băjbăit fără să vadă, încercând să se ridice. Ținea ochii strâns închiși, dar lumina îi rămăsese ca un cuțit în țeastă. Un obiect dur i-a fost smuls de la ceafă și ceva ud i s-a prelins pe piele.

— Băga-mi-aș, cum de e trează? Cineva probabil i-a bulit doza. N-o lăsa să fugă!

Brațele i-au fost apucate din nou strâns și a fost ridicată cu forța de pe podea. S-a smuls, impunându-și să deschidă ochii. Nu vedea decât un alb orbitor. S-a repezit spre el.

— Câtea nenorocită, m-ai zgâriat!

În ceafă, o explozie de durere.

CÂND ȘI-A RECĂPĂTAT CUNOȘTINȚA ERA tot lumină. Și-a venit în simțiri încet, ca și cum ar fi fost sub apă, înotând spre o suprafață care unduia aproape, dar de neatins. Conștiința i s-a strecurat înapoi treptat. Avea ochii închiși; lumina era imediat dincolo de ei, îi simțea deja înțepătura.

Zăcea pe ceva tare. O masă rece, un metal inert sub degetele ei. A deslușit vag voci, înăbușite, dar aproape.

— Deci? Un glas de femeie. Ați mai găsit pe cineva?

— Nu. O voce de bărbat, cea de mai devreme, prima. Pe ceilalți i-am scos. Doar asta a fost depozitată greșit.

— Și era conștientă când ați deschis bazinul?

— Clar da. A început să țipe când am ridicat capacul și am tras-o în sus. Mi-a stat inima, pe bune. Willems s-a speriat așa de tare, că aproape a înecat-o, iar când am reușit s-o scoatem, s-a făcut ca o fiară. M-a zgâriat în ultimul hal până i-am dat una s-o potolim. Avea intravenoase și tot tacâmul, dar sedarea fusese oprită. Cred că cineva a încurcat borcanele.

— Asta nu explică lipsa documentelor oficiale, a spus femeia. Mi se pare ciudat.

— Probabil totul s-a făcut în grabă. N-are cum să fi fost ținută în stază prea mult. Chiar și cei păstrați cum trebuie sunt aproape morți. În majoritatea bazinelor sunt doar zeamă și oase.

Bărbatul a râs nervos.

— O să aflăm mai multe după ce o duc la Centru, a spus femeia cu glas aparent nepăsător. Ai avut dreptate să raportezi cazul. E o anomalie. Să mă anunți câți se mai trezesc! Toate cadavrele suficient de întregi ca să fie reanimate merg în mine. Ce-a mai rămas viu merge la Avanpost.

— Sigur. Și pui și o vorbă bună pentru mine, nu-i așa? Ar însemna mult dac-ar veni din partea ta. Bărbatul părea plin de speranță și râdea mânzește. Știi cum e, nu întineresc, a adăugat.

— Marele Necromant¹ are multe petiții de luat în considerare. Eforturile tale nu vor fi trecute cu vederea. Pregătește un camion pentru transport!

S-au auzit pași îndepărtându-se, apoi un oftat iritat.

— Nu e nevoie să te prefaci că ți-ai pierdut cunoștința; știu că ești trează. Deschide ochii! i-a zis femeia. Ți-am modificat simțurile, așa că lumina n-o să te copleșească.

1 Necromantul este cel care practică necromanția, adică magia legată de moarte, ce implică de obicei invocarea morților și controlul asupra lor.

LIBRIS

We know

Helena a mijit ochii cu precauție. Lumea din jur era un crepuscul verzui, fiecare formă părea o umbră. În dreapta ei s-a mișcat o siluetă vagă. Ochii ei au urmărit-o cu încetineală.

— Bun. Deci poți să urmezi instrucțiuni și să detectezi mișcarea.

Helena a încercat să vorbească, dar a scos numai un gâfâit slab.

S-au auzit scârțâitul unei penițe și zgomot de hârtii.

— Deci, prizonier 1273 – sau ești 19819? Ai două numere de deținut și în clădirea asta nu există documente oficiale pentru niciunul din ele. Ai cumva un nume?

Helena n-a spus nimic. Acum, că simpla idee a luminii n-o mai teroriza, putea gândi puțin. Era încă prizonieră.

Femeia a scos un pufnet nerăbdător.

— Înțelegi ce-ți spun?

Helena n-a răspuns.

— Mda, presupun că nu mă pot aștepta la mai mult. În orice caz, vom afla în curând. Luați-o!

Silueta a dispărut într-o ceață și și-au făcut apariția alte figuri. O piele rece i s-a atins Helenei de încheieturi, iar mirosul de conservanți chimici și de carne veche i-a ars nările. Necroservi. A încercat să le deslușească fețele, dar vederea îi aluneca întruna, refuzând să se concentreze.

Masa a început să vibreze, împinsă pe o podea de piatră, și vibrațiile i-au pătruns în craniu, până în dinți. Apoi, dintr-odată, s-a făcut atâta lumină, de parcă i-ar fi fost înfipte ace în retină. Helena a scos un țipăt înăbușit, închizând iar strâns ochii. O mișcare bruscă în sus i-a provocat greață, după care s-a făcut din nou întuneric. Undeva sub ea, un motor a prins viață.

Trebuia să scape. A încercat să se miște și a simțit zăngănit de metal.

— Stai locului!

Vocea femeii din nou, pe neașteptate. Foarte aproape.

Helena s-a smucit, gâfâind rapid, răsucindu-și mâinile și picioarele în legături. Trebuia să fugă. Trebuia...

— Nu-mi face ziua mai grea! a spus femeia cu voce înghețată.

Helena a simțit niște degete prinzând-o de ceafă și un val de energie i-a inundat creierul. Din nou întuneric.

O SMUCITURĂ ORIBIL DE DUREROASĂ și o groază subită au smuls-o din inconștientă. S-a ridicat dintr-odată, cu ochii larg deschiși, tocmai la timp ca să vadă o seringă scoasă din trupul ei. Un pocnet de lanțuri întinse și s-a prăbușit înapoi, cu inima bubuindu-i în piept. Fiecare bătaie era un fior de durere, ca și cum cineva i-ar fi străpuns inima cu un stilet.

— Stai cuminte! a auzit ea în dreapta clinchetul unei seringi căzând pe o tavă de metal. Acum ai să fii lucidă și ai să poți vorbi.

Femeia de mai înainte.

Nu mai era pe masă sau într-un camion. Avea o saltea sub ea și peste tot se simțea mirosul puternic și steril de antiseptic. Deasupra capului vedea tulbure un tavan cenușiu.

În ciuda durerii, un val de energie i-a țâșnit prin vene, prefăcându-se într-o căldură dogoritoare în mâinile care se îndoiseră. Și-a simțit conștiința limpezindu-se și totul devenind mai luminos, mai clar. S-a răsucit și legătura de metal i-a mușcat încheietura.

— Încetează! Ai să-ți rupi oasele și tot n-ai să scapi. Răspunde la întrebări și poate te las să te ridici înainte ca substanța să-și piardă efectul. Înteleg că altfel riscă să fie destul de dureros.

Neputând să se miște, Helena a simțit în schimb cum mintea i-o ia la goană. Primise o injecție, un fel de stimulent brutal. Captivă în corpul ei, energia i-a năvălit în creier și gândurile împrăștiate, pline de teamă, i s-au concentrat deodată cu o claritate de diamant.

— Helena Marino, a auzit ea niște hârtii răsfoite. Ar fi trebuit să fii decedată, conform dosarului 1273. Ai fost desemnată pentru eliminare din cauza unor „leziuni extinse”, nespecificate. Dar numărul 19819 înseamnă că ai fost selectată pentru stază. Iar pagini răsfoite. Nu există însă niciun document că ai fi ajuns vreodată în bazin sau că ai trecut prin selecție. Femeia a tras aer printre dinți. Nu mai ești nicăieri în sistemul nostru din augustus anul trecut. Paisprezece luni. Iar acum **apari exact** în depozitul de stază în care n-ai ajuns niciodată. Cum vine asta?

Helena a clipit lent, încercând să proceseze informațiile. Paisprezece luni?

— Evident că nimeni nu poate supraviețui în stază atâta timp. Chiar și șase luni și în condiții perfecte, e aproape imposibil, iar tu nici măcar n-ai fost depozitată cum trebuie. Așadar, de unde ai venit? Și cine te-a băgat acolo?

Helena a întors capul, refuzând să răspundă.

Femeia fredona ceva, venind mai aproape.

— Nu ești în niciun pericol. Spune-mi adevărul și încheiem toată povestea asta. Unde-ai fost înainte de a fi plasată în stază?

Întrebarea fusese rostită lent, răspicat.

Helena n-a răspuns, deși fălcile ei abia așteptau să se miște. Corpul a început să-i tremure, căci bătăile inimii îi împingeau drogul tot mai adânc în vene. Nu mai avea pe cine să apere, însă refuza să coopereze cu tortionarii săi. Refuza să le ușureze munca, inclusiv sistemul de înregistrare. În plus, nu fusese nicăieri altundeva.

— Unde – ai fost – înainte – de stază.

Femeia vorbea cu voce tare.

Helena a simțit cum i se pune un nod sufocant în gât. Încerca să nici nu se gândească la răspuns, fiindcă amintirile erau cutremurătoare.

Înainte de a ajunge în depozit, fusese prinsă odată cu toți ceilalți și îngrămadită împreună cu ei în cuști lângă Turnul Alchimiei, unde toți prizonierii fuseseră aduși ca să fie martori la „sărbătoarea” care marca sfârșitul războiului. Simțea încă în nări fumul și sângele din ziua aceea fierbinte de vară, auzea încă uralele răsunătoare în timp ce liderii Rezistenței mureau, scoțând țipete tot mai slabe. Îi privise cum se sting, știind că supliciiul lor nu se sfârșește nici măcar atunci.

Câte un necromant din mulțime își făcea grăbit loc în față, nerăbdător să-și arate puterile, și, în doar câteva secunde, trupul neînsufletit se ridica din nou. Cineva în care Helena avusese încredere sau sub conducerea căruia se aflase era readus la viață prin reanimare. Devenea un necroserv, un cadavru lipsit de voință proprie. Erau despicați, cu organele extirpate, cu pielea în zdrențe, cu ochii goi și fața căzută, și erau folosiți pentru a-l ucide pe următorul „trădător” într-un mod și mai brutal. Execuțiile luaseră sfârșit abia după ce aerul devenise roșu de ceața sângelui.

Trupul neînsufletit al generalului Titus Bayard fusese folosit ca s-o ucidă lent pe soția lui. Fusese pus să-i mănânce carnea pe măsură ce o tăia bucăți.

Fiecare moarte ciobise o bucățică din sufletul Helenei, până când în pieptul ei nu mai fusese decât un abis de durere. Când nu mai rămăsese nimeni demn de a fi executat în public, fusese luată și pusă într-un bazin de stază.

Ceilalți prizonieri erau deja inconștienți când fuseseră paralizați, li se inseraseră ace în vene, tuburi în nări și li se lipiseră măști de oxigen pe față. Helena însă nu. Ea fusese ținută trează, conștientă de oroarea a tot ce i se întâmpla, captivă în propriul corp, chinuită de claustrofobie și lăsată în întuneric să aștepte să vină cineva după ea.

Dar nu venise nimeni.

Un pocnet din degete în fața ochilor a smuls-o din amintiri. Femeia se uita urât la ea.

— N-am de gând să las o greșeală de îndosariere să-mi afecteze reputația. Dacă nu răspunzi, n-o să te mai iau așa ușor.

Helena a tresărit.

— Vezi? Se pare că înțelegi ce-ți spun.

Helenei i s-a strâns stomacul, dar a scrâșnit din dinți.

Femeia s-a apropiat și mai mult. Helena a mijit ochii ca s-o vadă mai bine. O față pătrată cu buze strânse nerăbdător. Uniformă de medic.

— Poate e nevoie să-ți dau un exemplu.

I-a pus mâna pe gât și a apăsat și Helena a scos un țipăt înăbușit: a năpădit-o un val de energie rece ca gheața, gonindu-i spre șira spinării. Nu era un șoc electric ca în bazin; se înfipsese din mâna femeii în trupul ei ca un ac. Canalul de energie a vibrat în ea ca un diapazon, până când amândouă au rezonat la unison. Femeia și-a strâns degetele pe gâtul ei și din fiecare nerv al Helenei a țâșnit durere. A scos un strigăt sugrumat, icnit, corpul i s-a zvârcolit în convulsii, mâinile i s-au răsucit în cătușe.

— Stai locului!

Un pocnet ușor cu două degete și Helena a rămas moale. Nu mai simțea nimic mai jos de piept, ca și cum șira spinării i-ar fi fost tăiată. Sângele îi vuia de panică.

Femeia a fluturat din mână și vidul amorțelii a dispărut. Degetele ei înăsprite de săpun s-au plimbat periculos pe brațul Helenei.

— Ai înțeles acum?

Rezonanța femeii îi alerga încă prin corp ca un curent, ca un avertisment visceral. A reușit să încline tremurător din cap. Trebuia să-și fi dat seama: femeia era o vivimantă. Geamănul invers al necromantului, care acționa asupra celor vii, nu a morților.

— Știam eu c-ai să te prinzi. Hai să încercăm din nou!

Helena i s-a pus un nod în gât și ochii au început să-i ardă. Fiecare nerv îi zvâcnea dureros, sângele îi urla în urechi. Ce rău ar fi fost dacă-i răspundea?

— De unde ai venit?

— Errrr...a... s-a chinuit ea să rostească.

— Încetează cu prostiile în limbi străine! Vorbește paladiană! i-a poruncit aspru femeia.

Nu exista așa ceva, limba paladiană; femeia vorbea într-un dialect nordic. Helena a vrut să-i spună asta, dar probabil n-ar fi ajutat la nimic. A înghițit în sec și a încercat din nou, însă nu era în stare să articuleze cuvintele.

Femeia a oftat.

— De ce întotdeauna voi, luptătorii Rezistenței, îmi irosiți timpul? Poate dacă-ți scuturăm puțin creierul, ai să-ți aduci aminte să vorbești în limba care trebuie.

De data asta a apucat-o pe Helena de cap. Un val de rezonanță l-a străbătut dintr-o parte într-alta ca și cum două talgere s-ar fi lovit puternic unul de celălalt. Totul s-a făcut roșu. Din gâtul Helenei a izbucnit un țipăt animalic.

Femeia și-a tras brusc mâinile înapoi.

— Ce-i asta???

Helena nu-și dădea seama dacă încăperea se învârtește cu ea sau dacă femeia aleargă în cerc deasupra ei.

LBDIS | We know

— Ce-i asta? Cine ți-a făcut chestia asta?

Helena a privit în sus, amețită, în timp ce roșul i se estompa treptat din ochi. Măinile îi zvâcneau spasmodic, izbindu-se convulsiv de manșetele de metal. Nu înțelegea întrebările.

— Ți-au făcut ceva la minte, a spus femeia, părând derutată, dar și ciudat de intrigată. Un fel de transmutație. N-am mai întâlnit niciodată ceva asemănător. Va trebui să raportezi asta. Am nevoie de un specialist. Ai... A dat să continue, dar s-a oprit. Nu există denumire pentru chestia asta! Va trebui să-i dau eu un nume... Părea să vorbească mai mult cu ea însăși. Bariere transmutaționale în creier. Cum e posibil așa ceva? Niciodată n-am... Sunt niște... tipare.

A atins-o din nou. Helena a tresărit, însă de data asta rezonanța n-a fost tortură, ci doar un frison de energie prin creier, care a schimbat din nou totul într-un roșu înfiorător.

— E o treabă complexă, excelent făcută, profesionist. Un vivimant care a reconfigurat manual conștiința umană.

Helena zăcea nemișcată, neînțelegând nimic. Femeia și-a apropiat fața de ea suficient pentru ca Helena să-i deslușească ochii albaștri și ridurile dintre ei și din jurul gurii. O privea țință, cu o fascinație lacomă.

— Dacă ar fi fost aici, Bennet s-ar fi minunat de precizia lucrării, a spus.

Rezonanța străbătea mintea Helenei aproape fizic, ca și cum niște degete i-ar fi lunecat prin craniu. Ochii palizi ai femeii și-au pierdut concentrarea în timp ce lucra.

— Orice greșeală cât de mică și devii o legumă, însă cel care ți-a făcut asta te-a păstrat aproape intactă. E genial!

— C...ceee? a reușit Helena într-un final să rostească un cuvânt clar.

— Mă întreb... cum arată.

Femeia s-a îndepărtat, apoi, după un minut, s-a întors cu o folie de sticlă. Helena a mijit ochii și a recunoscut obiectul. Un ecran de rezonanță. Erau folosite adesea pentru prezentări academice și proceduri medicale alchimice. Particulele reactive de gaz oglindeau forma și tiparul unui canal de rezonanță.

Femeia a ținut cu o mână ecranul deasupra capului, i-a pus cealaltă mână pe frunte și i-a trecut rezonanța prin craniu. Vederea Helenei s-a împurpurat din nou, dar a mijit ochii prin roșeață și s-a uitat cum norul tulbure dintre cele două fețe ale foliei se transformă în forma vagă a unui creier uman, apoi într-o pânză de păianjen de neînțeles, cu linii care se încolăceau peste tot.

— Mă îndoiesc că pricepi ceva, dar imaginează-ți că mintea ta e... un oraș. Gândurile tale circulă de-a lungul străzilor ca să ajungă la destinație. Liniile pe care le vezi sunt străzile care ți-au fost retrasate. Prin

transmutație și-au fost construite niște bariere, așa că, în loc ca gândurile să urmeze traseul lor natural prin creier, cineva și-a creat rute alternative. Unele zone sunt izolate complet. Nici măcar nu-mi pot imagina cum... de câtă pricepere ar fi nevoie... Femeia nu și-a terminat vorba. A pus ecranul deoparte și a privit-o cercetătoare pe Helena. Cine a lucrat asupra ta?

Întrebarea fusese rostită tare, lent și răspicat.

Helena a scuturat doar din cap. Chipul celeilalte s-a înăsprit amenințător, dar apoi a părut să se răzgândească.

— Presupun că n-ai de unde ști, ținând cont de starea creierului tău. Probabil ai noroc dacă-ți amintești cum te cheamă. Ai studiat alchimia, presupun.

A bătut ușurel cu degetele într-una din cătușe.

Helena a dat din cap cu precauție.

— Și ești venită din străinătate, se vede.

Femeia a măsurat-o scurt din cap până-n picioare. Helena a înghițit în sec.

— Din Etras.

— Aaa, deci destul de departe de casă. Ții minte ce repertoriu de rezonanță aveai?

— Di...vers.

— Hmm, a făcut femeia studiind-o îndeaproape și încruntând din sprâncene. Stai așa! Cred că am auzit de tine. Ești mica savantă finanțată de familia Holdfast. Asta era probabil acum mai bine de un deceniu, deci cât ar trebui să ai acum? Douăzeci și ceva de ani?

Ochii Helenei ardeau. A dat rigid din cap.

Femeia a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ții minte ce s-a întâmplat cu finanțatorul tău, principele Apollo?

— Omorât.

— Aha. Și războiul? Sunt sigură că-l ții minte. I-ai ajutat pe Holdfaști să dea foc orașului? L-ai ajutat pe scumpul vostru Luc, cum vă plăcea tuturor să-i spuneți?

Helena a simțit iar nodul din gât.

— N-am... luptat.

Femeia a scos un mic sunet de surpriză și a îngustat ochii.

— Dar băătăia finală? Presupun că-ți aduci aminte de ea, nu?

Helena a deschis buzele de câteva ori, chinându-se să-și dezlege limba.

— Noi... Re...Rezistența a pierdut. Au fost... execuții. La sfârșit... a venit... M-Morrhough. Îl... îl prinsese pe Luc. L-a... o-omorât... acolo. Apoi... m-au dus... în depozit.

— Cine te-a dus?

LIBRIS

Helena a înghițit amar.

— Strigoii.

Femeia a râs disprețuitor.

— N-am mai auzit de mult pe cineva îndrăznind să folosească termenul ăsta. Toți Nemuritorii, indiferent de forma lor, sunt adepții cei mai valoroși ai Marelui Necromant. Imortalitatea este răsplata calităților de care dau dovadă. În lumea asta nouă, moartea îi revendică doar pe cei lipsiți de merite. Indiferent ce insulte rostești, prietenii tăi nu sunt altceva decât cenușă ce va fi dată uitării. Femeia a bătut-o ușor cu degetul pe frunte. Însă tu pari relativ intactă. Atunci de ce atâtea eforturi pentru tine? Și cine ar fi...?

A luat ecranul de rezonanță, s-a uitat din nou la el, apoi s-a făcut nevăzută în spatele perdelelor.

Helena a fost ușurată de plecarea ei.

Deci amintirile sau mintea îi fuseseră modificate? Ar fi crezut că nu e decât un șiretlic, dar văzuse ecranul de rezonanță. Știa cum trebuie să arate un creier. Era nevoie de o vivimanție înalt specializată și extrem de competentă pentru a transmuta o minte în această stare. Nu era ceva ce puteai uita că ți se întâmplase. Însă ea nu *simțea* că ar fi uitat ceva, afară de mențiunea unor leziuni extinse. Nu-și aducea aminte de nicio leziune. Doar de șoc, de o durere profundă, de oroare.

A înghițit în sec și a clipit de mai multe ori, încercând să nu se gândească la asta. Uitându-se în jur, a încercat să-și dea seama unde se află. Substanța pe care i-o injectaseră fusese un drog de o eficiență brutală. Pe piept, acolo unde acul își făcuse loc spre cord, i se forma o vânătaie intensă. O durezza la fiecare bătaie a inimii.

A privit în jos. Pe laturile patului erau instalate bare, de care fuseseră prinse manșetele de metal de la încheieturile ei. Pielea îi era julită și vânătă și, sub cătușele ce o țineau lipită de pat, câte o altă bandă verzuie de metal îi înfășura fiecare încheietură. Cel puțin pe astea le știa. Îi fuseseră prinse în timpul sărbătorii. Abia dacă le deslușise în întunericul îngroșat de sânge, slab luminat de torțe, cu prea multe trupuri îngrămădite în cușca strâmtă. Dar le ținea minte. În bazinul de stază fusese mereu conștientă că le are pe încheieturi. Prezența lor persistase undeva la marginea conștiinței, inevitabilă, înăbușindu-i rezonanța, împiedicându-i orice manevră de transmutație ce i-ar fi permis să scape. Chiar și în bazin simțise lumithiul din ele.

Prin natura sa, lumithiul unea cele patru elemente — aerul, apa, pământul și focul. Din această uniune lua naștere rezonanța. Credința Sacră susținea că rezonanța e un dar din partea lui Sol, divinitatea Chintesenței primordiale, merit să înalțe umanitatea. Era o abilitate rară în multe regiuni ale lumii, dar nu și în Paladia, țara aleasă a lui Sol. Recensământul dinaintea războiului estimase că aproape o cincime din populația ei poseda

We know
books

LIBRIS | We know books
un grad măsurabil de rezonanță. Procentul era așteptat să crească în următoarea generație.

De obicei, rezonanța era canalizată în alchimia metalelor și a compușilor anorganici, făcând posibilă transmutația și alchimizarea. Însă într-un suflet deficient care se răzvrătea împotriva legilor naturale ale lui Sol, rezonanța putea fi coruptă, dând naștere vivimanției – abilitățile de care femeia făcuse uz asupra Helenei –, iar necromanția putea fi folosită pentru a crea necroservi.

Expunerea la lumithiu, elementul chimic al rezonanței, putea s-o intensifice sau chiar să creeze rezonanță în obiectele inerte, făcându-le maleabile alchimic. Însă lumithiul pur era prea puternic pentru muritori; expunerea excesivă cauza cașexie, iar indivizilor posesori de rezonanță expunerea directă le putea provoca o durere intensă și metalică a nervilor.

Lumithiul din cătușele verzui nu părea să-i facă rău Helenei, ceea ce însemna că ceva îl modificase. Energia lui ascuțită era conectată la rezonanța ei, dar, în loc s-o intensifice, îi atenua simțurile. Își simțea rezonanța, dar, când încerca s-o controleze, cătușele îi creau în nervi senzația unor paraziți. Oricât încerca, nu reușea să treacă de ea.

Tot ce știa era că, atâta vreme cât benzile verzui îi rămâneau la încheieturi, ea nu putea să fie alchimistă.